

[Erik A. Jensen.]

gjort her i dag om det sociale sigte, som lovforslaget har.

Når jeg alligevel har begæret ordet, er det ganske simpelt, fordi jeg føler, at der mangler noget enten i form af et andet, medfølgende lovforslag eller blot som et par bemærkninger i fremsættelsestalen. Jeg tænker her på spørgsmålet om tjenestemænd og funktionærer. Selv om jeg ved, at tjenestemændenes organisationer har indvilliget i, at deres forhold kommer til behandling i en særlig kommission, vil jeg gerne have lov til at fremlægge mine synspunkter derom her ved lovforslagets første behandling.

Jeg tror, det ville have tjent en hensigt, dersom man, som sagt enten ved et medfølgende lovforslag eller ved et par bemærkninger, havde givet tjenestemændene og andre, som gennem den ene eller den anden aftale er sikret pension, sikkerhed for, at det ved det foreliggende lovforslag om tillægspension til alle lønmodtagere ikke er hensigten at forringe de aftaler, som består med statens og kommunernes lønmodtagere og disses organisationer.

Forholdet er jo det, at medens man i 1946 efter den dengang givne lønningslov regnede med, at tjenestemændene gennem de såkaldte tjenestemandsgoder oppebar ca. 20 pct. goder, som ganske simpelt skulle udgøre forskellen mellem pengelønnen på det private arbejdsmarked og lønnen i offentlig tjeneste, så opgøres disse goder i tjenestemandskredse til i dag at udgøre 5-6 pct., uden at denne nedgang i sikkerheden er blevet kompenseret over pengelønnen. Det er klart, at noget sådant må give anledning til overvejelser om, hvorvidt man ved at gennemføre lov om tillægspension til arbejdsmarkedets parter bringer forstyrrelse og ligefrem devaluering ind i aftalerne mellem stat og kommuner og disses tjenestemænd.

Tjenestemændene er jo ikke ukendt med at måtte tage, hvad man byder dem. Jeg skal her blot nævne en sådan ting som da man gik over til at give også tjenestemænd folkepension med mindstebeløbet. Her gjorde man det, at man for tjenestemænd, som blev pensioneret efter den gamle 1946-lov, ganske simpelt trak det beløb, som folkepensionen udgjorde, ud af tjenestemandens stats- eller kommunepension. Herved fik han

altså ikke folkepension; han følte sig ganske simpelt snydt, han fandt, at han skulle betale uden at have nogen rettigheder.

På denne baggrund er det da helt forståeligt, at forskellige tjenestemandblade nu ved nytårstid i deres ledende artikler har nedfældet bemærkninger, som netop skal tjene det formål at rette en advarende pegefinger imod regering og folketing som en opfordring om nu ved det foreliggende lovforslag ikke at forringe tjenestemændenes status.

Et af de blade, som bedst har ramt problemet, synes jeg er Dansk Postforbunds medlemsblad Posthornet, som i nytårsnummeret bringer en ledende artikel under titlen „En brydningstid“. Herfra vil jeg gerne med den højtærede formands tilladelse bringe et citat. Man skriver efter at have omtalt året 1963 følgende:

„Men det nye år vil ikke alene bringe valg. Efter alle solemærker at dømme vil det endvidere bringe os skelsættende begivenheder på det socialpolitiske område. Vi tænker på de aktuelle planer vedrørende tillægspension og fuld folkepension til alle, der er fyldt 67 år.

Der er her tale om tryksgoder, hvis værdi tjenestemændene bedre end de fleste kender rækkevidden af, og vi under af hjertet vore medborgere den tryksgod i alderdommen, som de planlagte sociale fremstød er udtryk for. Men det må på den anden side set være os tilladt at pege på, at der her er tale om en begyndende udvikling, som i sin videre konsekvens bl. a. må fremkalde en ændring i den hidtidige vurdering af tjenestemandstillingen, hvis såkaldte privilegier også på andre områder bliver stadig sværere at få øje på.

Selv om årsskiftet traditionelt indbyder til forudsigelser, føler vi for vor part ingen trang til at optræde som spåmænd vedrørende tjenestemændenes stilling efter en eventuel gennemførelse af de påtænkte folke- og tillægspensionsordninger. Et er imidlertid hævet over al tvivl. Ved indgangen til det nye år befinder tjenestemændene sig i en brydningstid med problemer forude af en størrelsesorden, der meget vel kan blive af afgørende betydning for tjenestemandsbegrebets fortsatte beståen.